

sapiens, & in versatias parabularum introbit, occulta proverbiorum exquireret, & in absconditis parabularum converjabitur, nempe, quod antiquior philosophantium ætas, in poetarum fragmentis, docuit, Circem fœminam magicis artibus homines, ita dementasse, ut in belvas transformaverit, quod commentatores intelligunt, inordinatae libidinis, vim tantum excedere, ut homines

omnino dementeret, atque rationis usu deposito, bestiales exuvias superinducere cogat, quod in D. Bonifacio, licet hodie, cum magna admiratione dignoscere, evenisse, dum à foemina dementatus, humanitate; & civilitate deposita, solum animalitatis sensus, & motus superinduisse demonstret.

Matrimonium non fuit celebratum.

De Negligentia Privilegiatorum.

S U M M A R I A.

- 1 **Q**uomodo, & quando Privelegiatus non utens suo privilegio, sibi prejudicet.
- 2 Non utens privilio quia Impeditus, vel quia non fuit occasio, non est negligens.
- 3 Posito decreto Irritante, in Privelegio, non amittitur per non Usu[m], neque per contrarium Usu[m], ipsum Privelegium.
- 4 Si Privelegium concessum sit titulo oneroſo, non amittitur per non usum, neque per contrarium Usu[m]; idem si cum facultate utendi ad beneplacitum.
- 5 Sine illis, Privelegium potest prescribi.
- 6 Contra Ecclesiam, vel Communitatem non prescribitur, nisi longissimo tempore.
- 7 Ad prescribendum sine titulo, requiritur immemorabilis.

A R T I C U L U S XXXV.

De Negligentia Privilegiatorum.

- 1 **P**otest contingere, quod Privelegiatus, negligat uti suo privilegio, quod tunc contingit, quando habet praesentem occasionem deducendi ad proxim usum sui privilegii, sciatque praesentem esse occasionem utendi, nulloque impedimentoo retardari, & tamen negligat uti; tunc queritur, an propter talen negligentiam sibi prejudicet, & privelegium amittat, de quo videndi sunt D.D. allegati per Barbosam in c. accidentibus nu. 9. de priviliis.
- 2 Dixi, si habita sit praesens occasio utendi, nec fuit impeditus, quia dato impedimentoo

non est negligens, pro ut latius comprebarimus p. r. de negligentia in communi, sicuti non data occasione, neque potest dici negligens, ac propterea neque per mille annos, tunc currere potest prescriptio contra privelegiatum, ut etiam notat glof. in c. Abbate sub V. donec post, ibi, quia non potest uti illo tempore, privelegio, de Verborum oblig., Rebuff. in tract. nominat. q. 14. num. 21., Emanuel. Rodriq. tom. 3. q. regul. q. 51. aut. 5. verj. secundo fallit, & ver. tertio fallit, & post alios Barbosa in d. cap. Abbate num. 12. de oblig., sicuti qui non potuit per multos annos ducere aquam, eo quia fons exaruerat, non amississe jus suum,

Pars Secunda. Artic. XXXV.

suum, quin minus ducere possit, post quam fons de novo cepit fluere, resolvitur in l., & Atlicinius ff. de servit. rust. præd., Felin. in c. cum accessissent num. 25. verj. banc reg. limita primo de constit.

3 Si vero facta sit praesens occasio, & privelegiatus potuit uti suo privilegio, & non usus est, sed neglexit, tunc distinguendum, est de forma privelegiorum; dantur enim aliqua privelegia, quæ habent adnexum decretum irritans, declarans scilicet irritum, & inane, quidque in contrarium contigerit attentari, vel fieri, & tunc privelegium, non tollitur per non usum, neque per contraventionem, neque per præscriptionem, nisi cum scientia, & expresso consensu Principis, illud concedentis, Felin. in c. cum accessissent num. 30. verj. quarto limita de constit., Burat. decif. 704. num. 11. verj. ad quartum, ubi quod Privelegium exemptionis decimarum non amittitur per actus contrarios, neimpè per solutionem Decinæ, quoties in privelegio sit decretū irritans, ut ibi in verj. (secundo de dicto decreto) Menoch. de Præsump. lib. 6. præsump. 41. num. 10., Ridulphin. praxi Judic. p. 3. c. 4. num. 190.

4 Vel in forma Privelegii, non est decretum irritans, & tunc adhuc distinguendum; si Privelegium sit concessum per contractū, & titulo oneroſo, tunc privelegium non amittitur per non usum, etiam longissimum; quod etiam militat, si in privelegio esset posita facultas utendi privelegio, ad liberum beneplacitum, quia in facultativis, non currit præscriptio; Antonell. de tempore legal. lib. 2. c. 8. n. 2., Barbosa de potest. Episc. alleg. 26. num. 10., & in c. accidentibus num. 7. ad finem de privileg.

5 Vel Privelegium est absolute concessum, sine prædictis clausulis, & decretis, & tunc per non usum prescribitur, sed diversimode, si enim sit concessum in gratiam personæ privatæ, tunc per usum prescribitur, spatio decem annorum, Antonell. de temp. leg. lib. 2. c. 8. num. 1., Bartol. in l. 1. ff. de Nundinis, Cinus, Salicet, & Jason. in l. falso C. de divers. rescrip., ubi glof. in V. Perennia, & post eam Barbosa nu. 4., quod rescripta, & Privelegia sunt perennia, si ad excipiendum, si vero ad aliquid faciendum, sunt temporaria, & tolluntur decennio Emanuel. Rodriq. qq. reg. tom. 3. q. 51.

art. 5. verj. (Quarto fallit) eo quia privelegiatus censetur tacite saltem renuntiarse juri suo, & sic cessat privelegium per non usum, ex voluntate privelegiati, juxta tex. in l. 1. ff. de servit. urb. præd., quæ voluntas erit, vel tacita, vel expressa, ut explicat Paris de resignat. lib. 1. q. 1., inter absentes, vero requiritur spatium annorum 20.

6 Si vero Privelegium sit concessum Communitati, Ecclesiae, & similibus, tunc privelegium non amittitur, nisi præscriptione longissimi temporis, quare requiritur non usus, seu negligentia per tantum tempus, quantum requiritur ad hoc, ut prescribatur contra Communitatem, vel Ecclesiam, ut quadraginta annorum spaciun, vel si sit Ecclesia privelegiata Privelegio Romanæ Ecclesiae, requiritur spatium centum annorum, ad allegata per Rotam in Vercellen. decimarum 19. Januarii 1646. coram Eminentiss. meo Cerro S. pro ut minus, & est decif. 181. inter ejus impressas tom. 1., de Quadrigenaria vero habentur, rex. in c. accidentibus de privelegiis, Antonell. de tempore legal. c. 80. num. 3., Emanuel. Rodriq. qq. regul. tom. 3. q. 51., quæ confirmantur per tex. in c. de quarta, c. illud, c. ad aures de prescript.

7 Vel etiam, ubi sufficeret quadrigenaria, id intelligitur cum titulo, nam sine titulo requiritur immemorabilis, & centenaria, ad prescribendum, ut notavit Rota in d. Decif. 181. coram Eminentissimo Cerro verj. (secundo quia) ad finem.

8 Hodie tamen, ex vi constitutionis Urbani VIII. incipit Romanus Pontifex data sub die 5. Junii 1641., Ecclesia non solum Romana, sed omnes aliae Ecclesiae inferiores gaudeat privelegio, ne contra eas prescribatur breviori temporis cursu, quam centum annorum, ad allegata per Rotam decif. 219. num. 5. decif. 336. in fine p. x., Recent. addent ad decif. 12. num. 30., & seqq. p. 3. Recent., & decif. 268. num. 22. p. 12., decif. 319. num. 17. 18. p. 3. Recent.

9 Notando etiam, quod requiritur capacitas in prescribente; quare laicus nullo unquam tempore prescribere potest Ecclesiæ, iura Ecclesiastica, & spiritualia, propter incapacitatem, ad allegata per Barbosam in c. causam, quæ per tex., ibi de præscriptione, Unde negligentia Ecclesiæ corum